

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **L. H. H. A.**, zastoupeného Mgr. Petrem Volšíkem, advokátem se sídlem V Chaloupkách 403, Neratovice, adresa pro doručování Sokolovská 161, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2008, čj. OAM-322/LE-BE03-BE07-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2008, čj. 46 Az 88/2008 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 25. 11. 2008, čj. 46 Az 88/2008 - 24. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Stěžovatel, namítl vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty pro rozhodnutí byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel má za to, že krajský soud opřel své rozhodnutí o některé ze skutečností, uvedených žalobcem v řízení před správním orgánem, které dezinterpretoval v neprospěch stěžovatele. Žalovaný nechal stěžovatele pouze vyjádřit svoji nespokojenost s komunistickým režimem v zemi původu a tvrdit, že jej jeho umírající politicky pronásledovaný otec nabádal tomuto režimu nevěřit. Podle stěžovatele se žalovaný vůbec nezabýval otázkou, co stěžovatel svým vyjádřením přesně myslel. Slova umírajícího otce přitom mohla ve stěžovateli odůvodněně vyvolat obavu ze stejného pronásledování, jakému byl vystaven jeho otec. Stěžovatel považuje za nezbytné doplnit dokazování. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, (č. 933/2006 Sb. NSS), na které na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na stížní námitky (srov. např. rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, čj. 7 Azs 124/2004 - 45, č. 349/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud připomíná, že je to především stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu, rozhodujícího o žádosti o udělení azylu. Právě stěžovatel proto musí pravdivě vylíčit důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a je jen na něm, jaké skutečnosti ve své žádosti a následném pohovoru uvede. Stěžovatelem uvedenými důvody je pak správní orgán povinen se zabývat. Naopak by bylo proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště pokud správní orgán dal stěžovateli v azylovém řízení dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2004, čj. 3 Azs 23/2004 - 63, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že pouhou nespokojenost s politickým režimem v zemi původu, navíc stěžovatelem nikterak neprojevenou, nelze podřadit důvodům uvedeným v § 12 zákona o azylu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003 - 40, www.nssoud.cz). Ani skutečnost, že stěžovatel byl svým otcem nabádán, aby režimu nevěřil, nelze bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto ji jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Zcela na okraj, nad rámec stížních námitek a nutného odůvodnění, Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích vážili také otázku, zda stěžovatel nespĺňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Uzavřeli ovšem, že podmínky pro udělení tohoto typu ochrany nejsou v posuzované věci splněny.

O návrhu stěžovatele, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť odkladný účinek je kasační stížnosti přiznán přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu